

b) fie un medicament diferit de cel care ar fi fost prescris pacientului dacă nu ar fi existat sistemul de stimulare financiară,

atunci când medicamentul diferit face parte din aceeași clasă terapeutică precum cele utilizate pentru tratamentul patologiei specifice a pacientului?

Acțiune introdusă la 13 februarie 2009 – Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-64/09)

(2009/C 90/25)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: P. Oliver și J.-B. Laignelot, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și a normelor administrative necesare pentru a transpune corect și complet articolul 2 punctul 13, articolul 4 alineatul (2) litera (a), articolul 5 alineatele (3) și (4), articolul 6 alineatul (3), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2000/53/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 septembrie 2000 privind vehiculele scoase din uz ⁽¹⁾, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;
- obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, Comisia invocă șapte motive întemeiate pe transpunerea incorectă în dreptul francez a anumitor dispoziții ale Directivei 2000/53/CE.

Reclamanta susține mai întâi că transpunerea definiției de la articolul 2 punctul 13 privind „informațiile referitoare la dezmembrarea” vehiculelor scoase din uz nu a fost făcută cu suficientă claritate și precizie în măsura în care dispoziția națională corespunzătoare ar avea o aplicare mult mai limitată decât dispoziția din directivă și ar omite în special orice legătură

cu obiectivul tratării corespunzătoare și compatibile cu mediul înconjurător, astfel cum a fost indicat de legiuitorul comunitar.

În opinia reclamantei, transpunerea tardivă a articolului 4 alineatul (2) punctul (a) ar fi avut drept consecință prezența pe piață, timp de 18 luni, a vehiculelor, a materialelor și a componentelor care, cu excepția cazurilor în care s-a acordat o scutire, conțin plumb, mercur, cadmiu sau crom hexavalent întrucât dispozițiile naționale pertinente ar fi fost aplicate numai vehiculelor recepționate în funcție de tip începând cu 31 decembrie 2004, în timp ce articolul 4 alineatul (2) litera (a) menționa data de 1 iulie 2003.

Reclamanta mai susține că procedura menționată la articolul 5 alineatul (3) privind eliberarea unui certificat de distrugere a unui vehicul scos din uz nu a fost transpusă corect în dreptul francez, ceea ce ar putea crea confuzii, în special pentru proprietarii de vehicule care provin din alte state membre. În această privință, Comisia critică în special faptul că certificatul de distrugere nu este eliberat în momentul transferării vehiculului, ci numai după distrugerea fizică a acestuia și că acel certificat nu este eliberat deținătorului vehiculului scos din uz, ci prefectului departamentului în care este înmatriculat vehiculul.

În al patrulea rând, Comisia critică transpunerea articolului 5 alineatul (4), care ar fi contrară efectului util al acestuia în măsura în care ar permite anumitor instalații autorizate – societățile de dezasamblare agreate – să refuze preluarea vehiculelor scoase din uz și s-ar abține să prevadă un mecanism de compensare în beneficiul acestor societăți de dezasamblare.

De asemenea, transpunerea articolului 6 alineatul (3) este contrară noțiunii „demontare”, care desemnează prima etapă a operațiunilor de tratare a vehiculelor scoase din uz, și anume aceea a scoaterii pieselor ușor de demontat, înainte de operațiunea de depoluare.

Reclamanta critică și transpunerea articolului 7 alineatul (1) în măsura în care autoritățile franceze ar încuraja reciclarea componentelor vehiculelor „de fiecare dată când condițiile tehnice și economice o permit”, deși directiva ar menționa o obligație mai stringentă de a recicla „atunci când este posibil din punct de vedere ecologic”.

În sfârșit, aceasta insistă asupra faptului că articolul 8 alineatul (3) obligă statele membre să adopte măsuri explicite prin care să oblige constructorii de vehicule sau producătorii de componente să furnizeze informații privind demontarea fiecărui tip de vehicul nou introdus pe piață, sub formă de manuale sau prin intermediul mediilor electronice.

⁽¹⁾ JO L 269, p. 34, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 142